

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

Υποχρήςτης και Διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ
 Έκδότης και Διαχειριστής: ΚΡ. ΓΑΝΙΑΡΗΣ & ΣΙΑ

Ταχτικοί συντάκτες: ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ, ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ, Γ. ΦΤΕΡΗΣ, ΚΙΜΩΝ Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

*Όσα γράμματα ενδιαφέρουν τη Διαχείριση πρέπει να διευθύνονται:

Κ. ΓΑΝΙΑΡΗΝ & ΣΙΑν Σοφοκλέους 3, ΠΟΛΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Για την Ελλάδα

δρ.	25	τό χρόνο.
»	13	τό εξάμηνο.
»	7	τό τρίμηνο.
£	1	τό χρόνο
£	0,10	τό εξάμηνο
\$	5	τό χρόνο
\$	3	τό εξάμηνο

Για την Αγγλία και Αίγυπτο
 Για την Αμερική

Και για τα άλλα μέρη ανάλογα

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΠΟΛΥ σοφά, όπως πάντα, τα λέει και τώρα σ' ένα βαθυστόχαστο άρθρο του, που δημοσιεύει στο τελευταίο φύλλάδιο του Πολιτικού «Λόγου» ο μεγάλος ο Ψυχάρης. «Χωρίς ήθικη — δογματίζει στο άρθρο του αυτό — δημοτική δεν υπάρχει». Και βέβαια, ένας αγώνας ιδεολογικός, όπως είναι ο αγώνας για τη δημοτική, — ένας αγώνας που πρέπει, για να προκόψει, να στέλεται πάνω από ατομικά συμφέροντα κι από προσωπικές αδυναμίες, πώς μπορεί να εννοηθεί, πώς μπορεί να υπάρξει, πώς μπορεί ακόμη να τραβήξει μπροστά, δίχως ήθικη; Και όσο κι α θέλει κανείς να υποστηρίξει σοφιστικά πως ο καθένας έχει τη δική του την ήθικη, μ' άλλα λόγια, πως υπάρχουν τόσες ήθικες όσα και άτομα, εμείς για τον αγώνα μας μια ήθικη ξαίρουμε και μια ήθικη δείξαμε. Και για τούτο, μ' όλα τα εμπόδια και μ' όλους τους κατατροφεμούς από δικούς μας κι από αντίθετους, ο Νουμάς έζησε τόσα χρόνια, και ζει και θα ζήσει ακόμα, αφού τη ζωή του την έχτισε πάνω σε ασάλευτα ήθικα θεμέλια που λέγονται ΠΙΣΤΗ και ΘΥΣΙΑ και ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ.

ρουσιάζονται, όσο θεμάμαι, πικρά όταν πιά ξέπεσε ή συγγραφική τέχνη.

Το στενό της Στραγαλιάς έχει δυο μελζχολικές ιστορίες.

Η πρώτη είναι πως μετά τη στάση της Λαμίας το 1917 μερικοί Λαμιακοί καταφύγανε μέσα στην κοιτη του ποταμού και αλζμαλωτίστηκαν. Όποιος τους έρηξε μέσα σ' άφτη τη χαράδρα, αδιέξοδη και άπάτητη, όπου και δεν υπάρχει ο παρ'άμικρός πόρος θροφής, ή μιολό δεν είχε ή έτρεχε στα τυφλά. Τό κυβερνητικό άπόσπασμ ανέθηκε ζό μονοπάτι που τη δεσπόζει, και τότες οι Λαμιακοί δεν είχε τρόπο παρά να καταθέσουν τα όπλα έφτύς. Μά ός κλείσουμε άφτη τη σελίδα. Ματώνει ή καρδιά του ανθρώπου, αναπολώντας τους αδερφικούς άφτους σπαραγμούς σε μια στιγμή όταν τό έθνος τους Τουρκοβουργάρους έπρεπε να αντιμετωπίζει, ένωμένο όλο μέχρι την τελευταία ψυχή.

(Συνέχεια)

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

ΜΙΑ πράξη ήθικη πούχαμε σήμερα χρέος να την ξεχωρίσουμε τιμητικά, είναι ή δήλωση που δημοσιεύουμε σ' άλλη σελίδα, της «Συντροφιάς των φίλων του Παλαμά». Μερικοί νέοι μυζαλωμένοι και φιλότιμοι, από τους λιγοστούς και ξεχωριστούς σημερινούς νέους, που δεν τό φανταστήκανε πως έπειδή τους ξέφυγε ακούσια ένας στίχος, ξεπεράσανε κιόλας τον Παλαμά, ιδρύσανε μια φίλική συντροφιά, με τό σκοπό να μελετήσουν τό έργο του μεγάλου νεοέλληνα ποιητή, νάν τό δείξουνε, νάν τό επιβάλλουνε. Ό Παλαμάς, όχι μόνο για τον πολύ κόσμο, μά, δυστυχώς, και για αρκετούς νέους, καλάνιους και μή, από κείνους που ψευτοποζάρουνε για λόγιοι, χρησιμεύει για «λνδία λίθος» της αξίας τους μά και για ζυγαριά της διανοητικότητάς τους. Με τό νάνιούνται τον Παλαμά, φαντάζονται μερικοί πως παίρνουνε κάπνιν α. Ξίζ. Κι αυτές ίσια ίσια τις έλαφρότητες και τις άνοστιές θγαίνουνε σήμερα να χτυπήσουν τα φιλότιμα και ήθικα παιδιά που ιδρύσανε τη «Συντροφιά». Έμείς, μια ειδική έχουμε νάν τους δώσουμε: να μην κοιροστούνε. Γιατί, κι αυτό γίνεται εδώ, στο βλογιμένο τόπο μας. Νάορξίζει μια δουλιά καλά, μ' ένθουσιασμό, με φανατισμό, και νάορχεται, γλήγορα γλήγορα ή κούραση να την κόβει στη μέση.

ΣΤΙΧΟΙ

1

Ω χελιδόνι, που άνοιξες τα σπαθιατά φτερά σου, την άλαφρή ζωούλα σου σε νέους να φέρεις τόπους, τό πρόσχαρο τραγούδι σου σ' άλλους να πεις ανθρώπους, για μια στιγμούλα κράτησε τό γοργοπέταμά σου.

Και πάρε μου τη σκέψη μου στα ήλιόχαρα ταξίδια, που ασάλευτη έμεινεν εδώ, χρόνια και χρόνια τώρα. Βιαρέθηκα πιά να γυρνάει στα μονοπατία τα ίδια, κι όλο στους ίδιους ούρανούς να πολεμάει την πύρα.

2

Τού χιονιόπουρου νοσταλγός τό άργό τό πέρασμά μου, πουμπουκία μου άνοιξιάτικα, δεν κράτησα σε σάζ, Παραδυμένη ή σκέψη μου. Κ' είναι κλειστή ή καρδιά σε κάθε λάμψη γέλιου είτε χαράς. (διά μου,

Κι αν ήλιαχτίδες ήρθανε τό νού μου να πλανέσουν, δειλιά, μακριά τους έφυγα, της νύχτας κυνηγός. Μου φτάνει έμε τάστρόφεγγα τη σκέψη μου να δέμε τον κλημό της άγρυπής τους χάρας. (συν.)

3

Με τό σουρούπιωμα έφτασα στους πράσινους λειμώνες. Πολλά βραδία με είδανε κι ζυγές πολλές, κ' έπληραν κάτι απ' τη μέσα μου βουή κ' έξήπνησαν οι άνώθνες, και τα λουλούδια εύλαβικά στο πέρασμά μου έγείραν.

Και πήρα γώ απ' τα πέταλλα, τα δροσοποτισμένα, κι απ' τα πουμπουκία που άνοιγαν στα πράσινα τα κλάνα, τόση χαρά, τόση άνοιξη, που είπα πως θάνα αλώνα, κι άγκαλιάσα όλα τρυφερά με μάτια μεδυμένα.